

UCHWAŁA NR
RADY MIASTA SIEMIATYCZE

z dnia 2019 r.

w sprawie przekazania do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargi na uchwałę Nr VIII/47/19 z dnia 17 maja 2019 r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze

Na podstawie art. 18 ust 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 506 i 1309), w związku z art. 54 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1302, z 2014 r. poz. 183, z 2018 r. poz. 1467 i 1629 oraz z 2019 r. poz. 11 i 934) uchwała się co następuje:

- § 1. Przekazuje się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Białymstoku skargę z dnia 22 sierpnia 2019 r. dotyczącą stwierdzenia nieważności zaskarżonej uchwały w całości.
- § 2. Treść odpowiedzi na skargę o której mowa w § 1, zawiera załącznik Nr 1 do niniejszej uchwały.
- § 3. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta Siemiatycze.
- § 4. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodniczący Rady Miasta

Agnieszka Monika Zalewska

Załącznik do uchwały Nr

Rady Miasta Siemiatycze

z dnia.....2019 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Białymstoku

ul. Sienkiewicza 84

15-950 Białystok

Skarżący:

Wojewoda Podlaski w Białymstoku

Organ:

Rada Miasta Siemiatycze

Odpowiedź na skargę z dnia 22 sierpnia 2019 r. doręczoną w dniu 26-08-2019 r.

Działając na podstawie art. 54 §2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1302 ze zm.) [dalej: *ppsa*], niniejszym Rada Miasta Siemiatycze przekazuje do tut. Sądu odpowiedź na Skargę Wojewody Podlaskiego z dnia 22 sierpnia 2019r. znak: NK-II.4131.109.2019.EC na uchwałę Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019r. w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze.

W związku z powyższym organ na zasadzie art. 151 *ppsa* wnosi o:

- oddalenie przedmiotowej skargi w całości,
- zasądzenie od Skarżącego na rzecz Organu kosztów postępowania wg norm przepisanych.

Uzasadnienie

W dniu 17 maja 2019r. została podjęta uchwała Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze. W dniu 22 sierpnia Wojewoda Podlaski wniósł skargę na powyższą uchwałę - skarga znak NK-II.4131.109.2019.EC. W skardze Wojewoda Podlaski zarzucił skarżonej uchwale istotnie naruszenie przepisów prawa, które można podzielić na 2 grupy:

1. Zagadnienia związane z pobliskim ładowiskiem

- art. 15 ust. 2 pkt 7 i 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [dalej: *upzpp*] poprzez „brak jakiegokolwiek odniesienia do ograniczeń związanych z funkcjonowaniem przyszpitalnego ładowiska dla śmigłowców zlokalizowanego poza granicami kwestionowanego planu miejscowego”,
- art. 15 ust. 2 pkt 1 *upzpp* w związku z §8 ust. 2 rozporządzenia Ministra infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 23 sierpnia 2003r. (Dz.U. Nr 164 poz. 1587) poprzez „brak wprowadzenia na rysunku planu miejscowego ograniczeń wynikających z funkcjonowania w sąsiedztwie planu ładowiska przyszpitalnego” ,
- §3 ust. 9 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 czerwca 2019r. W sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz.U. z 2019r. poz. 1213) poprzez „brak spełnienia wymagań dotyczących funkcjonowania w sąsiedztwie planu ładowiska dla śmigłowców”.

2. Zagadnienie związane z układem komunikacyjnym

- art. 15 ust. 2 pkt 10 *upzpp* poprzez „brak obsługi komunikacyjnej części działek” w obrębie obszaru planistycznego 5MN oraz poprzez „wyznaczenie linii zabudowy od ulic, które zostały zlokalizowane poza granicami planu”.

Z powyższymi zarzutami nie sposób się zgodzić.

Ad.1 Odnosząc się do zarzutów związanych z pobliskim łądowiskiem to jest /zdaniem Wojewody/ naruszeniem:

- art. 15 ust. 2 pkt 7 i 9 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym [dalej: *upzp*] poprzez „brak jakiegokolwiek odniesienia do ograniczeń związanych z funkcjonowaniem przyszpitalnego łądowiska dla śmigłowców zlokalizowanego poza granicami kwestionowanego planu miejscowego”,
- art. 15 ust. 2 pkt 1 *upzp* w związku z §8 ust. 2 rozporządzenia Ministra infrastruktury w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego z dnia 23 sierpnia 2003r. (Dz.U. Nr 164 poz. 1587) poprzez „brak wprowadzenia na rysunku planu miejscowego ograniczeń wynikających z funkcjonowania w sąsiedztwie planu łądowiska przyszpitalnego”,
- §3 ust. 9 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 czerwca 2019r. W sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz.U. z 2019r. poz. 1213) poprzez „brak spełnienia wymagań dotyczących funkcjonowania w sąsiedztwie planu łądowiska dla śmigłowców” należy przede wszystkim pamiętać i wiedzieć, że skarżona zmiana miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze dotyczy obowiązującego m.p.z.p. zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usługowej uchwalonego uchwałą Nr V/29/07 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 7 marca 2007 r. (Dz. Urz. Woj. Podlaskiego (Dz. Urz. Woj. Podl. Nr 102, poz. 867). Natomiast łądowisko przy szpitalu SPZOZ w Siemiatyczach powstało kilka lat po uchwaleniu tego planu, którego zapisy dotyczące wysokości zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na terenie przylegającym do terenu łądowiska zostały ustalone w § 4 ust. 1:
- wysokość zabudowy do dwóch kondygnacji nadziemnych z poddaszem użytkowym i możliwością podpiwniczania,
- dachy strome o nachyleniu połąci dachowych ca 45° w zabudowie mieszkaniowej i ca 30° w zabudowie usługowej i gospodarczej, z tolerancją odchyień w obie strony o 5°. Obowiązuje jednakowe nachylenie i kolorystyka w poszczególnych kwartałach zabudowy wydzielonych ulicami.

Zmiana planu (uchwała Nr VIII/47/19 z dnia 17 maja 2019 r.) znacznie ograniczyła wysokość zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej na terenie bezpośrednio przylegającym do terenu łądowiska, ze względu na możliwość prawidłowego funkcjonowania łądowiska.

Działki o nr 1290/40, 1290/41, 1290/46. 1290/48 uzyskały w projekcie zmiany planu dodatkowe przeznaczenie (oprócz funkcji zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej MN, którą posiadają w obowiązującym planie z 2007 r.) o funkcję zabudowy UZ – usługowej z zakresu ochrony zdrowia. Nowa funkcja pozwala na przeznaczenie powyższych działek np pod poszerzenie terenu szpitala i przeznaczenie ich pod zabudowę związaną z obsługą szpitala i łądowiska dla śmigłowców.

Ponadto dla zabudowy usługowej z zakresu ochrony zdrowia wprowadzono zapisy ograniczające wysokość zabudowy na tych działkach do 8,0 m, oraz dopuszczono stosowanie dachów płaskich, co umożliwi bezkolizyjne funkcjonowanie dla istniejącego łądowiska „Siemiatycze Szpital”.

W trakcie procedury planistycznej dotyczącej uzyskania niezbędnych uzgodnień, wynikających z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, wystąpiono do Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego w Warszawie – organu uprawnionego do uzgadniania miejscowych planów z.p., o uzgodnienie projektu zmiany planu.

Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego nie zajął stanowiska w przewidzianym terminie, co jest jednoznaczne z pozytywnym uzgodnieniem projektu zmiany planu.

Ponadto Burmistrz Miasta Siemiatycze wystąpił do Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego w Warszawie z prośbą o udostępnienie instrukcji operacyjnej łądowiska oraz wypowiedzenie się na temat ewentualnych ograniczeń i zakazów zabudowy oraz zagospodarowania działek położonych w bezpośrednim sąsiedztwie łądowiska (nie uzyskano odpowiedzi). Zgodnie z instrukcją operacyjną łądowiska uzyskaną od ULC pkt 2.10 dotyczący charakterystyki przedpola: „Na kierunku startu, w kierunku zachodnim w odległości do 50 m znajduje się teren szpitala trawnik, a w odległości **ponad 50 m** znajduje się sad, oraz tereny zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej **o wysokości do 10 m**”.

Wobec powyższego instrukcja operacyjna uwzględniała wysokość zabudowy do 10 m na terenach położonych w bezpośrednim sąsiedztwie łądowiska - co jest zgodne z zapisami skarżonej uchwały.

SP ZOZ Siemiatycze jako inwestor i właściciel lądowiska nie przedłożył żadnych prawomocnych decyzji dotyczących strefy uciążliwości od lądowiska mogących powodować konieczność ograniczenia wysokości zabudowy na działkach prywatnych właścicieli.”

Dodatkowo należy pamiętać, że decyzja o lokalizacji inwestycji celu publicznego znak IG.6733.2.1.2012 z dnia 02 lutego 2012r. na stronie 2 pkt III Ochrona środowiska, przyrody i krajobrazu zawiera zapis „Wnioskowana inwestycja nie jest zaliczana do przedsięwzięć mogących potencjalnie lub zawsze znacząco oddziaływać na środowisko. **Jej uciążliwość winna się zamknąć w granicach własnej działki.**”.

W swojej skardze Wojewoda pominął znane mu, a niezwykle istotne w całej sprawie elementy. Na terenie bezpośrednio przylegającym do granic planu po roku 2012 zlokalizowano, a w okresie późniejszym rozbudowano lądowisko dla helikopterów /obecnie w fazie kolejnej modernizacji i rozbudowy/

- wniosek z dnia 10.01.2012r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja LICP z dnia 02.02.2012r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja o PB z dnia 07.03.2012r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja o zmianie decyzji o PB z dnia 07.09.2016r. - brak informacji, że inwestycja będzie oddziaływać na teren objęty planem;
- decyzja o zmianie decyzji o PB z dnia 16.01.2017r. – informacja o tym, że inwestycja BĘDZIE ODDZIAŁYWAĆ na /między innymi/ nieruchomości objęte planem.

Powyższe oznacza, że decyzja LICP z dnia 02.02.2012 była wydawana w czasie, gdy obowiązywał zmieniany sporną uchwałą plan. Powyższe również oznacza, że decyzja o zmianie decyzji o pozwoleniu na budowę z dnia 16.01.2017 została wydana wbrew decyzji LICP, gdyż rozszerzała teren oddziaływania na obszar objęty planem. Decyzja zmieniająca decyzje o PB, która jako teren, na który inwestycja będzie oddziaływać wskazuje nieruchomości objęte planem powinna dla tych nieruchomości uwzględniać zapisy planu, gdyż decyzja o PB musi być zgodna z ustaleniami planu - art. 35 ust. 1 pkt 1 *prawa budowlanego*.

Powyższe powoduje, że – decyzja zmieniająca pierwotną decyzję o PB /w szczególności ostatnia z nich/ wydana została z naruszeniem prawa – jest niezgodna z ustaleniami obowiązującego w czasie jej wydawania miejscowego planu.

Pełna dokumentacja planistyczna zgromadzona podczas sporządzania spornego planu zawiera wszystkie właściwe i niezbędne uzgodnienia. Zauważyć warto jak wiele starań Burmistrz Siemiatycz podjął by jak najbardziej umożliwić prawidłowe funkcjonowanie lądowiska. W dokumentacji można znaleźć uchwałę Nr 151/715/18 Zarządu Powiatu Siemiatyckiego z dnia 25 września 2018r. w sprawie uzgodnienia projektu zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze. Uchwała ta została podjęta w sprawie „uzgodnienia” na podstawie art. 17 pkt 6 *upzp*, a jednocześnie w § 1. Mowa jest o pozytywnym „opiniowaniu” **pod warunkiem** wprowadzenia do projektu planu zapisu mówiącego o konieczności uzgodnienia zamierzenia budowlanego na działce o nr ewid. geod. 1290/48 z Lotniczym Pogotowiem Ratunkowym po zasięgnięciu opinii z Urzędem Lotnictwa Cywilnego oraz Polską Agencją Żeglugi Powietrznej.

Treść tej uchwały wykracza daleko poza zakres delegacji ustawowej jaką otrzymuje Zarząd Powiatu odnośnie uzgodnień.

Jedynym źródłem informacji na temat tego czyjej opinii należy zasięgnąć, lub czyje uzgodnienie projektu planu uzyskać jest *upzp*. – art. 17 pkt 6) lit a) – opinie, – art. 17 pkt 6) lit b) – uzgodnienia.

Z całą pewnością nie ma tam LPR, natomiast ULC jest instytucją uzgadniającą na podstawie – art. 17 pkt 6) lit a) tiret 2, co w tym przypadku oznacza uzgodnienie w trybie art. 21 ust. 2 pkt 28 *prawa lotniczego*: „2. Do zadań i kompetencji Prezesa Urzędu należy wykonywanie funkcji organu administracji lotniczej i nadzoru lotniczego, określonych w ustawie, oraz funkcji władzy lotniczej w rozumieniu umów i przepisów międzynarodowych, w tym związanych z regulacją rynku usług lotniczych, a w szczególności: 1) [...] **28) uzgadnianie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w gminach, na terenie których przewiduje się lokalizację nowego lub modernizację istniejącego lotniska oraz lotniczych urządzeń naziemnych**”.

Pomimo powyższego /brak konieczności uzgodnienia z ULC/ Burmistrz Siemiatycz wystąpił do ULC stosownym pismem oraz **skorygował zapisy spornego planu tak, by były zgodne z otrzymanymi z ULC wytycznymi.**

Dodatkowo należy zauważyć, że błędnie, zdaniem tutejszego organu, wskazano naruszenie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 27 czerwca 2019r. w sprawie szpitalnego oddziału ratunkowego (Dz.U. z 2019r. poz. 1213). Powód zasadniczy to fakt, iż dotyczy ono lokalizowania nowych SOR ale też lądowisk - a więc daje wytyczne jakimi należy się kierować przy lokalizacji np. lądowiska, jakie czynniki należy brać pod uwagę. Rozporządzenie to nie stanowi „specustawy” i nie wyłącza obowiązywania prawa miejscowego jakim niewątpliwie jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego. Tak więc rozporządzenie to jest instrukcją, z której należy korzystać planując lokalizację lądowiska w takim czy innym miejscu. Stanowi ono zbiór zasad, wytycznych, które nakazują uwzględnienie istnienia np. przeszkód naturalnych i sztucznych. Jasno i precyzyjnie w §1 pkt 3 wspomnianego rozporządzenia wskazano: „1. Rozporządzenie określa: 3) szczegółowe wymagania dotyczące lokalizacji szpitalnych oddziałów ratunkowych w strukturze szpitala oraz warunków technicznych”. Taki zapis powoduje, że lokalizując lądowisko należy szukać takiego obszaru, który jak najlepiej wskazane wytyczne spełni. W tym konkretnym przypadku lądowisko zlokalizowano w roku 2012 w sąsiedztwie obowiązującego wtedy miejscowego planu - kolizji zapisów tego planu nie było ponieważ jak wykazano wyżej wszystkie decyzje zezwalające na lokalizację lądowiska zawierały wskazanie iż cała jego uciążliwość, oddziaływanie zamyka się w granicach terenu objętego wnioskiem - to jest na terenie szpitala.

Warto też zauważyć, że samo rozporządzenie nie określa „twardych” zakazów dotyczących wysokości obiektów w sąsiedztwie lądowiska. Skarżona uchwała określa dokładnie - ogranicza - wysokości zabudowy w newralgicznych miejscach. Zdaniem tutejszego organu stanowi to dowód na pełne zaangażowanie i przychylność władz miasta do tego, aby jak najbardziej ułatwić realizację istotnego niewątpliwie zadania jakim jest lądowisko dla helikopterów przy szpitalu.

W rozporządzeniu wszystkie parametry dotyczące wysokości lub odległości przedstawiane są w sposób „płynny” - „do”, „nie więcej niż”, „nie mniej niż”, a dodatkowo w rozporządzeniu jest mowa o tym, że możliwe jest lokalizowanie lądowiska nawet przy istnieniu przeszkód naturalnych lub sztucznych. Wszystko powyższe powoduje, że zapisy skarżonego planu miejscowego w żaden sposób nie przeszkadzają lub uniemożliwiają prawidłowego i bezpiecznego użytkowania lądowiska. Wysokości w stosunku do planu pierwotnego znacząco obniżono, w toku procedury planistycznej dołożono wszelkich starań - nawet ponad wymagania ustawowe - aby uczynić zadość oczekiwaniom i aby wyjść naprzeciw niezwykle ważnej również dla władz miasta kwestii lądowiska dla helikopterów przy szpitalu.

Mając na uwadze powyższe należy też zauważyć, że jako takie „warunki techniczne” są to wytyczne jakie stosuje się w odniesieniu do innego etapu procesu inwestycyjnego. W tym wypadku plan miejscowy z jego zapisami obowiązywał dużo wcześniej niż pojawiło się zagadnienie wskazywanej przez Wojewodę „strefy”. Zgodnie z zasadami najpierw jest miejscowy plan, a później - zgodne z planem i warunkami technicznymi - pozwolenie na budowę. Tu mamy do czynienia z przypadkiem takim, gdzie na etapie kolejnej zmiany decyzji o pozwoleniu na budowę próbuje się niejako zalegalizować istnienie strefy wbrew zapisom planu miejscowego zamiast zmienić pozwolenie na budowę tak, by było to zgodne z obowiązującym planem oraz zgodne z rozporządzeniem. Rozporządzenie dopuszcza istnienie przeszkód, zaś skarżony plan - jego zmiana - została dokonana zgodnie z wszystkimi wymogami ustawowymi to jest uzyskując stosowne opinie i uzgodnienia.

Ad. 2 Odnosząc się do zarzutów dotyczących „braku obsługi komunikacyjnej części działek” oraz wyznaczenia linii zabudowy od ulic zlokalizowanych poza granicami planu zauważyć należy przede wszystkim, że Ustawa o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, w której trybie sporządza się miejscowe plany zagospodarowania przestrzennego w żadnym z przepisów nie nakazuje objęcia projektem planu miejscowego, a następnie stosowną uchwałą terenu całej drogi. Ustawodawca w tej materii pozostawił do decyzji wójta, burmistrza lub prezydenta obszar jaki ma być objęty projektem planu miejscowego – art. 15 ust 1 *upzp*. Potwierdzeniem woli, by plan na określonym przez wójta, burmistrza lub prezydenta obszarze sporządzić, jest uchwała o której ustawodawca pisze w art. 14 ust 1 *upzp*.

Wbrew temu co twierdzi skarżący wyznaczenie na terenie oznaczonym symbolem 5MN „część działek” (od strony zachodniej) nie posiada obsługi komunikacyjnej.

Uwaga ta jest zupełnie niezrozumiała. Nie wskazano jaki przepis został naruszony poprzez brak zdaniem Wojewody obsługi komunikacyjnej „części działek”. Zauważyć należy, że *upzp* nie operuje pojęciem

„działka” w kontekście obsługi komunikacyjnej /ale też w żadnym innym/. Obowiązkowe elementy jakie plan miejscowy w tym zakresie zawierać powinien ustawodawca wskazał w art. 15 ust. 2 pkt 10 upzp.

Ponad to plan miejscowy określa wszelkie zasady dla „obszarów planistycznych”. Nie ma żadnych przepisów, które nakazują, by wszystkie „działki” jakie są objęte planem miejscowym posiadały „obsługę komunikacyjną”. Niewątpliwie musiało dojść do nieporozumienia, gdyż obowiązek taki występuje na innych etapach, w 2 najczęstszych przypadkach są to:

- na etapie uzyskiwania decyzji o warunkach zabudowy /w przypadku braku miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego/,
- na etapie uzyskiwania pozwolenia na budowę.

W każdym z powyższych przypadków inwestor musi wykazać, iż teren - działka na której planuje inwestycję - objęty wnioskiem o stosowną decyzją posiada dostęp do drogi publicznej – i to nie musi być to dostęp bezpośredni /dopuszcza się dostęp – służebność/. Próba wykazania, że brak „obsługi komunikacyjnej” „części działek” w planie miejscowym stanowi naruszenie jakiegoś przepisu stanowi więc ewidentnie nieporozumienie. Pamiętać należy, że istniejąca w momencie uchwalania spornego planu struktura własności może w dowolnym momencie ulegać dynamicznym zmianom. Poszczególne działki mogą podlegać podziałom lub scaleniu. Bezzasadnym i nie wymaganym przez ustawodawcę na etapie planu miejscowego jest więc obowiązek „posiadania obsługi komunikacyjnej” przez każdą „działkę”.

Dodatkowo należy zauważyć, że w skardze błędnie użyto określenia „działki”. Nawet mówiąc potocznie pojęciem „działka” określa się obszar o odrębnym numerze geodezyjnym. W tym miejscowym planie na obszarze planistycznym 5MN /ale też na wszystkich innych/ w sposób poglądowy pokazano propozycję podziału terenu planistycznego na takie właśnie działki. Stanowczo jednak należy stwierdzić, że takiego podziału nie dokonano, a w związku z tym nie można traktować tych obszarów jako działki i wymagać, tak jak to robi Wojewoda, aby miały one zapewniony dostęp do drogi publicznej. Zgodnie z legendą do rysunku planu linie przerywane to „Element informacyjny” – proponowane granice działek budowlanych, nie mają więc charakteru obowiązującego. Stanowią jedynie przykładowe rozwiązanie. W związku z tym trudno oczekiwać, że na etapie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego nastąpi jakakolwiek konkretyzacja układu komunikacyjnego dla obszarów, które nawet w sposób wiążący w planie tym nie są wyodrębnione.

Wyznaczenie więc linii zabudowy na obszarze 5MN od drogi, która jest zlokalizowana poza granicami spornego planu miejscowego, nie stanowi naruszenia art. 15 ust. 2 pkt 10 ustawy planistycznej. Niewątpliwie, zgodnie z tym przepisem, w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Tu należy pamiętać, że w skarżonej uchwale takie zasady określono. Wskazano tam, że obsługa części terenów ma nastąpić z ulicy Ogrodowej /po stronie zachodniej planu/. Ulica ta jest drogą istniejącą - publiczna miejska o nr 109355B. Wszystkie jej parametry zostały określone w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego - uchwala Nr XXXVI/164/09 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 30 października 2009r. w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego części miasta Siemiatycze położonej między ulicami: Drohiczyńską, Ogrodową i Żeromskiego.

Jak więc widać, rozumiejąc i czytając obowiązujące plany miejscowe jako spójną całość bez problemu, wbrew twierdzeniom Wojewody, znajdziemy wyczerpujące i precyzyjne ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, odnośnie konkretnie systemu skomunikowania terenów objętych planem. Niewątpliwie więc zapisy te spełniają wymagania przewidziane w art. 15 ust. 2 pkt 10 upzp. Dodatkowo powyższe jest zgodne z przepisem § 4 pkt 9 lit. „a” rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie projektu planu miejscowego, zgodnie z którym, aby spełnić wymóg ustalenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej należy: a) określić układ komunikacyjny i sieci infrastruktury technicznej wraz z ich parametrami oraz klasyfikacją ulic i innych szlaków komunikacyjnych, b) określić warunki powiązań układu komunikacyjnego i sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym, c) ustalić wskaźniki w zakresie komunikacji i sieci infrastruktury technicznej, w szczególności ilość miejsc parkingowych w stosunku do ilości mieszkań lub ilości zatrudnionych albo powierzchni obiektów usługowych i produkcyjnych. Wszystkie powyższe wymagania są w spornym planie spełnione.

Nie ma więc znaczenia, czy droga, w stosunku do której ustalono kwestionowaną przez Wojewodę linię zabudowy, znajduje się poza granicami spornego planu czy też nie. W planie bezpośrednio sąsiadującym

z planem skarżonym drogę tą jednoznacznie i precyzyjnie określono, jej parametry i klasę. Nie ulega więc wątpliwości, że takie uregulowanie w planie miejscowym kwestii linii zabudowy wypełnia parametry jakie przewidział ustawodawca w art. 43 ust. 1 ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych [dalej: *udp*].

Zasadą jest by planowanie i zagospodarowanie przestrzenne, uchwalanie planów miejscowych nie odbywało się w oderwaniu od planów już obowiązujących. W tym konkretnym przypadku niewątpliwie właśnie tak się stało. Burmistrz Siemiatycz w toku prowadzonej procedury planistycznej dokonał niezbędnej analizy planu sąsiedniego i na jej podstawie uwzględnił fakt, że w planie tym niewątpliwie prawidłowo, precyzyjnie i zgodnie z prawem opisano wszystkie niezbędne parametry i informacje dotyczące ul. Ogrodowej przewidzianej w skarżonym planie do obsługi komunikacyjnej terenów objętych skarżoną uchwałą. Nie zachodziła więc potrzeba dublowania tych zapisów w skarżonej uchwale.

Podsumowując, zdaniem tutejszego organu w żadnym ze wskazanych przypadków nie doszło do istotnego naruszenia zasad sporządzenia planu miejscowego, w rozumieniu art. 28 ust. 1 ustawy w zakresie dotyczącym braku wystarczających rozwiązań w zakresie infrastruktury technicznej ze względu na fakt, że takie zapisy i ustalenia zarówno w treści uchwały jak i na rysunku planu zostały zawarte jak też w zakresie uwzględnienia i braku kolizji z budowanym dopiero w sąsiedztwie lądowiskiem. Tutejszy organ stoi na stanowisku, iż wszystkie zapisy zawarte w skarżonej uchwale w stopniu są zgodne z obowiązującymi przepisami. Prawidłowo wskazują i precyzują zasady komunikacji dla wszystkich terenów objętych skarżonym planem, jak również nie ograniczają w żaden sposób przyszłego prawidłowego funkcjonowania przyszłotalnego lądowiska dla helikopterów.

Pobocznym tematem, ale ważnym również w tej sprawie jest zagadnienie samego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym [dalej: *usg*], uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. Jednak nie dzieje się tak zawsze, a jedynie w przypadku istotnego naruszenia prawa. Zgodnie z art. 91 ust. 4 *usg*., w przypadku nieistotnego naruszenia prawa organ nadzoru nie stwierdza nieważności uchwały lub zarządzenia, ogranicza się jedynie do wskazania, iż uchwałę lub zarządzenie wydano z naruszeniem prawa. Wywodząc z powyższego, w związku z brakiem naruszenia prawa /co wykazano wcześniej/ niezrozumiałe są powody jakimi kierował się Wojewoda wnosząc skargę na uchwałę Nr VIII/47/19 Rady Miasta Siemiatycze z dnia 17 maja 2019r. gdyż stwierdzenie nieważności uchwały organu gminy - o co wnioskuje Wojewoda - może mieć miejsce wyłącznie w przypadku istotnego naruszenia prawa.

O samej „istotności” naruszenia prawa jako prowadzącej do stwierdzenia nieważności uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego traktuje również przepis art. 28 ust. 1 *upzp*. Zgodnie z jego treścią nieważność uchwały rady gminy w całości lub w części powoduje istotne naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie. Jako tryb sporządzania planu należy rozumieć sekwencję czynności podejmowanych w toku procedury planistycznej - gdzie zaniechanie którejś z nich lub jej realizacja w sposób nieprawidłowy może stanowić istotne naruszenie trybu, gdy ustalenia planistyczne są odmienne od tych, które zostałyby podjęte, gdyby nie naruszono procedury sporządzania aktu planistycznego (vide np. wyrok NSA z dnia 30 stycznia 2018 r., II OSK 925/16 oraz z dnia 20 października 2011 r, II OSK 1593/11). Natomiast jako naruszenie zasad sporządzania planu należy rozumieć przyjęcie rozwiązań niezgodnych z normami konstytucyjnymi lub zawartymi w ustawach materialnoprawnych - które to normy wyznaczają granice wykonywania władztwa planistycznego. „Istotnym” naruszeniem prawa jest w przypadku aktu planistycznego takie naruszenie, które wpływa na treść uchwały, dotyczy przyjętych w niej merytorycznych rozwiązań oraz prowadzi do skutków nieakceptowalnych w demokratycznym państwie prawa (vide wyrok z dnia 20 listopada 2018 r., II OSK 2828/16). Zgodnie z powyższym, a więc zgodnie z utrwalonym w sądach administracyjnych stanowiskiem, oznacza to, że jedynie w przypadku zaistnienia istotnych naruszeń zasad sporządzania planu lub istotnych naruszeń trybu jego sporządzania organ nadzoru może „wnioskować” /rozstrzygnięciem lub skargą/ o wyeliminowanie danego aktu z obiegu prawnego poprzez stwierdzenie jego nieważności. Natomiast inne naruszenia prawa, nieposiadające cechy istotności, nie mogą być podstawą do tak daleko idących rozstrzygnięć. Kluczowy jest tu niewątpliwie wyrok NSA wyrok z dnia 14 listopada 2018 r. w sprawie o sygn. II OSK 2339/19, zgodnie z którym wątpliwości co do treści planu miejscowego należy w pierwszej kolejności rozwiązywać przez wykładnię treści planu, a nie przez stwierdzanie jego nieważności, Jak wskazał NSA istotą jest „poszukiwanie, w pierwszej kolejności, takiej wykładni planu miejscowego lub studium, która pozwoli na uznanie tych aktów za zgodne z prawem”.

Wskazując na powyższe wyjaśnienia, dowody i argumenty stwierdzenie nieważności, o które wnioskuje Wojewoda Podlaski nie jest w żaden sposób uzasadnione.

Tym samym wnoszę jak na wstępie.